I hlavní zaměstnání osoby pracující může býti v poměru k určitému zaměstnavateli příležitostné, je-li dotčená činnost podle obsahu smluvního závazku zjevem nahodilým, ojedinělým, jež právě pro svou nahodilost a krátkodobost netvoří řádný zdroj příjmů osoby pracující. Výklad ten kryje se s obecným významem slova »práce příležitostné«, za jakou se považuje také práce osob, jež, nemajíce trvalého, smluvního zaměstnání a nejsouce ani samostatnými živnostníky, konají krátkodobé práce nebo služby osobám, jak se nahodí, tak na příklad pomáhají na nádraží cestujícím obstarati zavazadla, obstarávají různým osobám nákupy v městě a pod.

Také nss přihlížel ve své judikatuře při posuzování otázky, zda jest tu práce příležitostná, vždy v prvé řadě k tomu, zda šlo o pracovní poměr rázu trvalejšího čili nic (srovn. nál. Boh. A. 3599/24).

Žal. úřad vykládal si tedy zákon nesprávně, když řešil spornou otázku, zda zaměstnání Václava H. bylo zaměstnáním příležitostným jedině s hlediska zaměstnancova. Vycházeje z toho nesprávného právního názoru, opomenul vypořádati se s námitkami strany si stěžující, jimiž se snažila dovoditi, že zaměstnání Václava H. u ní bylo zaměstnáním příležitostným. — — — —

č. 7631.

Pojištění nemocenské. — Zdravotnictví. Dokud je pojištěnec potřeben lékařské pomoci a léků, jest jej považovati za nepřetržitě nemocného ve smyslu nemoc. zák. beze zřetele na to, zdali snad podle vědy lékařské jde o choroby různé.

(Nález ze dne 13. prosince 1928 č. 19.213/27.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v P. proti ministerstvu sociální péče o náhradu léčebného za Čestmíra T.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ve sporu všeob. veř. nemocnice v N. s okr. nemoc. pokladnou v P. podle § 66 nemoc. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. rozhodlo min. soc. péče v pořadu instančním, že jmenovaná pokladna jest dle § 8 odst. 3 cit. zák. povinna nahraditi útraty, vzešlé ošetřením svého člena Čestmíra T. v této nemoci od 28. listopadu 1923 za 28 dnů obnosem 560 Kč. — — —

Do tohoto rozhodnutí si stěžuje okr. nemoc. pojišťovna v P. jakožto právní nástupkyně okr. nemoc. pokladny v P. O stížnosti uvážil nss toto:

Jest nesporno, že Čestmír T. byl v době od 28. října do 11. listopadu 1923 členem stěžující si pojišťovny, že ještě během ochranné lhůty § 13 odst. 3 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. dne 21. listopadu 1923 se hlásil u pokladničního lékaře nemocným a že mu vznikl tímto dnem vůči pojišťovně nárok na nemoc. podporu. Je-li tomu tak, pak byla stěžující si pojišťovna povinna poskytovati Čestmíru T. nemocenské podpory, dokud nemoc trvá a, neskončí-li dříve, po dobu jednoho roku (§ 6 odst. 1 č. 2, posl. věta).

Nař. rozhodnutí vybudovno jest na skutkovém zjištění, že Čestmír T. byl od 21. listopadu 1923, kdy se hlásil nemocným a byl za nemoc

ného uznán, až po přijetí do nemocnice v N. 28. listopadu 1923 nepřetržitě nemocen. Uznal-li žal. úřad na tomto skutkovém podkladě stěžující si pojišťovnu povinnou k náhradě léčebného, požadovaného zmíněnou nemocnicí za 28 dnů od 28. listopadu počínajíc, měl oporu v § 6 č. 2 odst. 3 a v § 8 odst. 3 nemoc. zák.

Stížnost namítá po stránce právní, že T. hlásil se v ochranné lhůtě pro bolesti na prsou a byl pokladničním lékařem léčen jako nemocný katarem plicních hrotů, kdežto do nemocnice byl přijat a léčen jako nemocný přijicí a po uplynutí ochranné lhůty, šlo tedy o zcela jiný konkretní stav nemoci, který, i kdyby byl existoval již v ochranné lhůtě, byl pojišťovně hlášen teprve po jejím uplynutí, takže nemohl již vytvořiti práva pro pojištěnce ani povinnosti pro pojišťovnu.

Námitka ta není důvodná.

Dle ustálené judikatury nss-u a i podle judikatury býv. víd. ss-u jest pokládati za nemocného ve smyslu nemoc. zák. toho, kdo jest potřeben lékařské pomoci a léků. Pokud tento stav trvá, jest považovati pojištěnce za nepřetržitě nemocného ve smyslu nemoc. zák., beze zřetele na to, zdali snad podle vědy lékařské jde o jednu a touž nemoc či o choroby různé (srovn. zejména nál. ze 17. prosince 1926 č. 26.058,* dále Budw. A. 8773/12 a j.).

Tomuto výkladu není v cestě předpis § 6, a) odst. 3 nemoc. zák., jenž stanoví výjimku z pravidla právě vyloženého presumpcí, že při téže chorobě se nehledí k přerušení kratšímu 8 neděl a jest nové onemocnění v této lhůtě nastalé považovati za pokračování téže nemoci. Jen v tomto případě vyžaduje se onemocnění touže nemocí, nikoli však v případě, kdy v potřebě lékařské pomoci a léků nenastalo vůbec časové přerušení.

Žal. úřad během řízení slyšel pokladničního lékaře Dra E. v P., jenž tvrdil, že Čestmír T. byl jím léčen jako pokladniční nemocný dne 21. listopadu 1923 diagnosou hrotkového kataru plicního a že nemohl býti dnem 24. listopadu 1923 propuštěn jako uzdravený, poněvadž šlo o afekci chronickou. Písemným poukazem téhož lékaře, vyhotoveným na tiskopise okr. nemoc. pokladny v P., byl dne 28. listopadu 1923 poukázán do nemocnice v N.

Proti těmto dokladům stěžující si pojišťovna nenamítala nic během řízení a nečiní tak ani ve stížnosti. Vytýká pouze jako vadu řízení, že nař. rozhodnutí se opírá o dobrozdání zdrav. oddělení zsp-é, aniž bylo stěžující si straně umožněno, aby seznala jeho obsah a se o něm vyjádřila. — — — — — — — —

---

*) Příslušné odstavce cit. nál. znějí:

Stížnost namítá, že Emil F. byl veden od 18. do 30. dubna 1923 ve stavu nemocných členů pokladny na nemoc »chronický reumatismus« a do nemocnice byl přijat a léčen na nemoc »katarrh apicis pulm. a lues latens«, nelze proto mluviti o pokračování téže choroby a není nijak zjištěno, že by byl býval od 30. dubna 1923 nemocen touže nemocí »reumatismem« až do 16. května 1923, kdy vstoupil do nemocnice. Dva pokladniční lékaři zjistili prý vyléčení z této choroby, ke kterémuž průvodu žal. úřad vůbec nepřihlédl.

Námitky tyto nejsou důvodny. Podle ustálené judikatury nss-u jest pokládati za nemocného ve smyslu nemoc. zák. toho, kdo jest potřeben lékařské pomoci a léků. Dokud stav tento trvá, nelze mluviti o novém onemocnění ani při různé diagnose lékařské, nýbrž teprve tehdy, byl-li tento stav, zračící se v potřebě lékařské pomoci a léků, časově přerušen. — — —